

EL FANTASMA QUE PERDIA ELS LLENÇOLS

JOAN PLA AMB IL·LUSTRACIONS DE TICA GODOY

UNARIA
EDICIONES

Primera edició: Abril 2016

Textos

Joan Pla

Il·lustracions

Tica Godoy

Disseny

Akane Studio

Edita

Unaria ediciones

www.unariaediciones.com

hola@unariaediciones.com

ISBN

978-84-947109-1-9

Dipòsit legal

CS 318-2017

© Dels textos: els seus autors

© De les imatges: els seus autors

© D'aquesta edició: Unaria ediciones

Tots els drets reservats. Queda prohibida, excepte excepció prevista en la llei, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública i transformació d'aquesta obra sense comptar amb l'autorització dels titulars de la propietat intel·lectual. La infracció dels drets esmentats pot ser constitutiva de delictes contra la propietat intel·lectual (articles 270 i següents del Codi Penal).

A Joel i a Inés, els meus néts

EL FANTASMA QUE PERDIA ELS LLENÇOLS

NARRACIÓ ORIGINAL DE **JOAN PLA**

Conten els més vells del poble que, després de la mort del papa Luna, mentre el castell de Peníscola era habitat, a les nits hi solia aparéixer un fantasma vestit amb un llençol ben blanc. Quan va ser deshabitat, ja ningú no el va tornar a veure passejar-se per aquells murs grossos mai més. I la història va anar quedant mig oblidada a poc a poquet...

Però recentment, a causa de la moltíssima gent que visitava cada dia el castell, l'ajuntament va creure necessari, a fi d'atendre les demandes turístiques, que un conserge n'habitara una part nit i dia. De manera que van haver de preparar unes antigues habitacions com habitatge del nou hoste.

El conserge era Pere, un home prim, molt viu, casat amb Teresa, una dona rossa i guapa. El matrimoni tenia un fill, Peret, de set anys, moreno com son pare, i una filla, Tereseta, de nou, rossa com sa mare.

Al principi tot transcorria dins de la més estricta normalitat. Pere atenia les demandes dels visitants al castell. En feia grups, segons les llengües, a fi que pogueren ser ben atesos pels guies. La dona passava compte dels fills i del manteniment del castell.

Sense saber com, dos mesos més tard, van començar a passar algunes coses rares. En un principi, quan Peret o Tereseta es llevaven de dormir, trobaven que la seua roba, les seues sabatilles, o el llibre amb què s'havien adormit, llegint belles històries, no eren on els havien deixat. Els primers dies pensaren que no ho recordaven. "Potser estava mig adormit", es deien. A mida que anaven repetint-se els fets, primerament els germans van malpensar l'u de l'altre i, finalment, s'acusaren mútuament.

—M'has canviat la roba de lloc! —deia Tereseta.

—I tu m'has deixat el llibre tirat a terra! —li replicava Peret.

Però cada u d'ells negava que haguera fet tal cosa.

Els pares, després que els sentien discutir cada matí, pensant que era cosa de xiquets, els van demanar explicacions. Quan els van fer saber els fets, el pare es va quedar pensant i va dir:

—Ho trobe estrany. Perquè si Peret —li va dir a Tereseta—, et canvia la roba de lloc, vols dir que ell es canvia la seua només per a dissimular? Per què ho havia de fer? I si fóres tu, Tereseta, la que li la canvies, per què havies de canviar la teua?

—I quina explicació trobes? —va preguntar la mare—. Perquè no em diràs que entra algú de fora ni que siguem nosaltres...

El pare es va agafar la barbata entre els dits i es va quedar pensant.

—Deu ser algun fantasma —va dir mig en broma.

I tot va quedar penjat d'un fil, perquè no hi trobaven cap explicació.

—Cal esperar, a vore... —va dir la mare.

De sobte, la roba, les sabatilles o els llibres apareixien al lloc on els havien deixat a l'hora de dormir. Els pares van sospitar que, assabentats dels fets, algun dels fills havia deixat de jugar a fantasmes.

Però, dues setmanes més tard, per art de màgia, van començar a aparèixer coses estranyes a les habitacions dels dos germans. El primer dia els hi va aparèixer una sargantana morta damunt de la tauleta de nit. El crit que Tereseta va fer quan la hi va veure, en despertar-se, va fer que els pares acudiren tots espantats a l'habitació.

—Però, què ha sigut això, filla? Què t'ha passat?

Ella, tota espantada, sense poder dir res, mirant la tauleta de nit, els assenyalava aquell animaló.

—Però, què fa aquesta sargantana morta damunt de la tauleta? —es va preguntar el pare.

—Jo també en tinc una altra —va dir Peret mentre entrava a l'habitació de la germana i duia la sargantana en la mà penjant de la cua.

Els pares no s'ho explicaven.

—No deu ser una altra broma teua? —li van preguntar a Peret, ben enfadats.

Peret es va posar a plorar assegurant que ell no tenia res a veure en tot allò.

—Jo també la tenia damunt la tauleta de nit! —se'n va queixar.

I se'n va anar tot enfadat a la seua habitació.

Els pares es van quedar mirant-se. Allò ja resultava molt estrany. Mentre la mare es va quedar consolant a Tereseta, el pare agafà les sargantanes i se les va endur.

—Quines coses més rares que estan passant —murmurava la senyora Teresa—. Encara deu ser cert que hi ha algun fantasma rodant pel castell.

Al cap d'uns dies, va aparéixer sobre cada una de les dues tauletes de nit una aranya gran; un altre dia, un rat-penat; i un ratolí, un tercer dia. Tot a parelles.

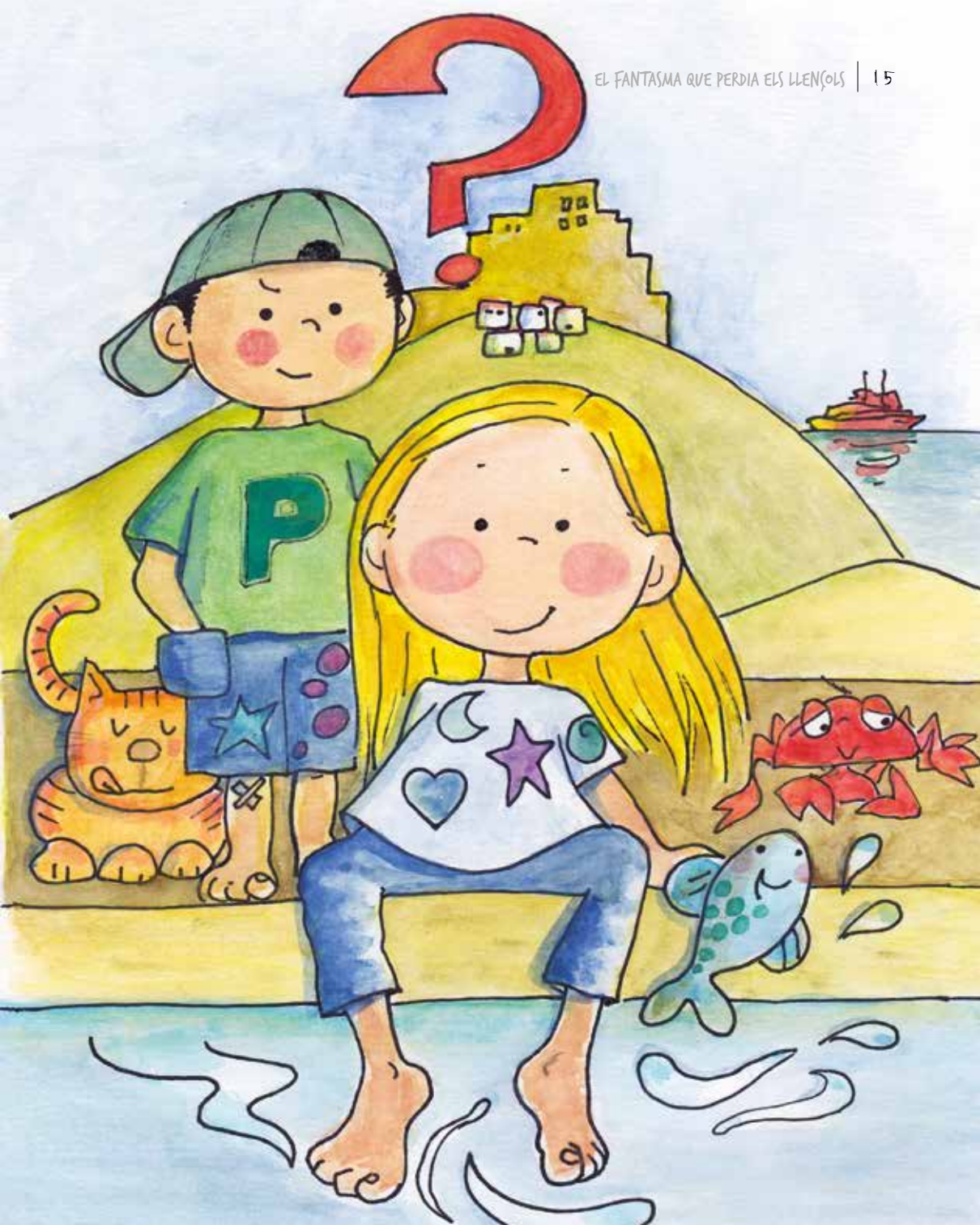
—Algú vol que abandonem el castell —va dir el senyor Pere, en una reunió familiar, davant de tant de misteri—. A vore si és de veres aquella història que recorden alguns vells. Diuen que antigament un fantasma rondava pel castell de nit després de la mort del papa Luna.

—I què hi podem fer? —va preguntar la mare, tota temerosa.

El pare es va quedar pensívol una estona. Va rodar el cap, i va dir amb energia:

—Li farem front! Li plantarem cara! Si ell vol que marxem del castell, nosaltres serem més cabuts i farem que acabe avorrint-se'n! Què en dieu, eh? —els va preguntar, desafiador.

Tant la dona com els dos fills, es van quedar mirant-se i, davant les paraules decidides del pare, van cridar tots alhora:

—Sí, sí, el desafiarem! Li plantarem cara!

—Doncs, hala, que no se'n parle més! Que vos deixi cada matí el que vulga damunt la tauleta o a terra. Ho agafarem i ho tirarem a la bossa de les deixalles!

I tots quatre van començar a aplaudir.